

Molnár H. Magor

Kabát

Egy kabátot vett ajándékba,
egy könnyű és elegáns kabátot,
egy olyat, amelyet nagyon szerettem
volna már régóta hordani. Barna volt
és nyilván műbőr, mert igazira a nagy
szerelmek idején se lett volna pénzünk.
Hasított műbőr volt, rövidre szabva,
gyapjúbéléssel, gallérral, s én nagyon
hálás voltam érte – ezt jól tudom.

Ha ruhát vesz nekem, a legtöbbször
az kilóra kapható használt ruha, és hol
túl szűk rám, hol pedig hatalmas hozzám
képest. Ha rám gondol hát, hol kisebbnek
képzeld, épp ennyire egyszerű ez, hol pedig
hatalmasabbnak, mint aki lehetnék,
mint aki vagyok. Ott sorakoznak a
felső polcon a fuldokló ingek s az
esetlenül botladozó nadrágszárak.

Az a kabát is vállban keskeny,
a karomhoz mérve túl rövid volt,
és eléggé feszült a hátamon, ha nagy
nehezen begomboltam. Begomboltam,
s hosszú időn át viseltem mégis, mert
új kabát volt, jó kabát volt, igazán egy
hozzám illő kabát volt, s így sajnáltam
volna egy légszomjas szekrényben
tartani, akárhogy szorított.

Végül elajándékoztam. Nem kellett
sokáig keresgélnem, egy nálam kisebb,
nálam gyengébb, nálam kisebb formátumú
alaknak adtam. Boldog volt tőle, bár lógott
rajta, boldog volt tőle, bár titkolni próbálta,
meg se köszönte, biztosan tudom, hogy
meg se köszönte, mindössze valami
egészen bárgyú, torkos vigyorba
torzult az arca, de nem érdekelt.

Egy kabátot vett ajándékba,
ez jut most eszembe, mennyire
szelíden, mennyire bájosan mosolygott
rám, mikor adta. Hogy hosszú időn át
nem voltam képes bevallani: ezúttal is
kevesebbnek bizonyultam a szívében.
Néha még most is, ha ruhát vesz nekem,
felmerül bennem, hogy mi történt akkor,
s hogy megtörténhet-e még egyszer.

Mindenesetre pár hónap múlva
titokban többször is összefeküdt
azzal a nálam kisebb és gyengébbel,
akinek azt a kabátot adtam. Biztosan
tudom, hogy ugyanaz a torkos vigyor jelent
meg arcán, hogy hálát az nem érzett soha,
hogy hálát az nem érzett akkor sem, hogy
élvezés után sem érzett ő mást, csupán
múló és méltatlan, bárgyú boldogságot.

.....

Petró János

Sorban ülnek

Sorban ülnek az angyalok,
Szárnyuk nem érinti a vállam.
Nem szeretnek, nem hagyom.
Csak ülnek körben, lógatják lábukat,
S mi szótlanul játsszuk a bábokat.
Szerepét olvasva, ki-ki csendben,
Ahogyan valaki elképzelte.
Forgatókönyvíró, a mennyben.

Mint egy tündér

Úgy jár, mint egy tündér, sóhajtott nagyot,
és abban a pillanatban vele sóhajtott a szél,
körötte felkavarodtak a levelek, csapkodott
arca körül. Hülye levelek. Biztosan ezt gondolta.

Megőriz mindent

Megőrzök mindent
amit tőled kaptam,
ímélt, esemest,
lassan úgyis csak
ez marad belőled,
lopott fénykép
a halkan zümmögő
háttértárolón.

Elválás

Maszatnak

Mert Ő az, aki mellett összekucorodva
ballagok, legtöbbször lehajtott fejjel,
és magamban gyakoroltam, hogy fogom
megmondani, szépen lassan elveszítem őt,
mert így akarom.

Körötte marionett bábuk

Köröttem marionett bábuk,
táncoló fiatalok, gyönyörű
álmuk arcukon ragyog.
Testük megfeszített íj, hangszer
húrja, gondtalan magány.
Véletlen balett, mozdulatlan báb,
a zenét hallgatom, megszűnt
a világ.

Ernyőt tart

Virágnak és Zolinak

Az erdőben a kedves
madarakat rajzol.
Arcán esőcseppek.

Fölé ernyőt tartok.

Mellette ül

Mellettem ülsz és fogod a kezem,
legnagyobb ellenségünk most a sebváltó.
Csak még egy percet, aztán még egyet.
A lámpánál hosszan nézel a szemembe.

Szeretnél szerelmes lenni még egyszer.

Hallgatja a cseppek dalát

Lecsorog az éj az ereszen át.
Keserű az álom. Hallgatom
a cseppek koppanó dalát.

Simon Adri

Hártya

1.

Rézsút dől lassan felénk a várrom,
amikor megint adott szögbe vált
a horizont iszamos vakfoltjáról
kicsit már messzebb terelve magát
a kéklő hajnal, ladikján Charon.

A hegyre fel nem zöld ösvény, kő visz.
Bokát törő és talpat roncsoló.
Útszálon porzó vadvirág és kőris,
örvénylik közben fenn a napgolyó,
kiszállni készülő bolygókat őriz.

2.

Fent és lent közt négy szint pont elég lesz,
a menny leple, drágám, nem baldachin.
Zuhanókra bőrön átsüvítő szél les.
Acélhuzalokként lógnak tagjaim:
A folyosókorlát vashidegtől véres.

A körúton itt-ott, ahol járható:
szakadt ezres és kettétört kártya,
és minden sarkon ordibál pár tahó.
Tenyerem arcodon: sejt körül a hártya.
Kerékpársáv, vizes járda, hó.